

VERONICA HENRY

NOC v *Orient* EXPRESU

motto román

Noc v Orient expresu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronica Henry

Noc v Orient expresu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

VERONICA HENRY

NOC
v *Orient*
EXPRESU

Praha 2019

Přeložila Markéta Polívková

Copyright © Veronica Henry 2013

Translation © Markéta Polívková, 2019

Cover photography © Lukasz Pajor, ventdusud / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1616-7

ISBN e-knihy 978-80-267-1633-4 (1. zveřejnění, 2019)

PROLOG

Hodiny odbíjejí půlnoc, před Calais stojí na vedlejší koleji vlak a vyčkává pod tichou oblohou. Na ní se třpytí měsíc a zalévá vlak stříbrnou září. Vagony jsou prázdné, ale uličkami se prochází tam a zpět stíny cestujících, zanechávají na marketerii otisky prstů a v nehybném vzduchu se mísí jejich vůně. Tichý zvuk piana se vytrácí do sametově černé noci a nese se mezi šepotem a sliby. Odehrálo se zde tisíce příběhů, o lásce a naději, o vášni a zlomených srdcích, o usmiřování a odloučení.

Je zde jedenáct lůžkových vozů, tři jídelní a bar. Za několik málo hodin se tichý vlak probudí k životu, připravený vydat se na cestu. Naleštěný do posledního detailu. Příbory a sklo se budou lesknout. Nezůstane ani smítko prachu, ani jediná mastná skvrna. Uniformy budou nažehlené a knoflíky na nich budou zářit. Počítá se s každým přáním, potřebou a vrtochem, když se zásoby nakládají na palubu, od malých kostiček smetanového másla až po lahve nejlepšího šampaňského.

Nakonec se personál seřadí před vlakvedoucím v dokonale čistých uniformách, připraven k poslední kontrole, a pak už se vlak vydá do stanice.

Na nástupišti se vyčkávající cestující lehce chvějí. Kdoví, jestli je to chladným vzduchem, nebo tím, že se nemůžou dočkat, až nastoupí do nejslavnějšího vlaku na světě. Ať už je to tak či onak, jejich příběhy právě začínají.

Tady! Tady je. Poprvé spatříme Orient expres, jak vznešeně vjíždí do stanice. Když k němu přednosta stanice vykročí, ve skleněných

tabulkách oken se odráží slunce. Jakmile vlak začne brzdit, zastaví se a vrní, je oslnivý, pyšný, a přesto působí přívětivě. Kdo by dokázal takovému pozvání odolat?

Pojďte. Vezměte si své věci. Šálu si uvažte pevněji kolem krku, natáhněte si rukavice a nasadte klobouk a nabídněte rámě své drahé polovičky.

Pospěšte si, vaše místa už na vás čekají...

NEBUĎTE NA OCET

Božská seznámení pod naší taktovkou již více než dvacet let

Zaregistrujte se na našich webových stránkách a vyhrajte cestu snů

Ztrácíte naději, že někdy potkáte spřízněnou duši? Jste přesvědčeni, že toho pravého nikdy nenajdete? Máte už plné zuby přátel, kteří se vám snaží někoho dohodit, a bolí vás tváře, jak se snažíte celý večer usmívat, ačkoliv vás ta osoba k smrti nudí?

Jestli se v tom poznáváte, pak vám *Nebudte na ocet* nabízí účast v soutěži o cestu snů s vaším ideálním protějškem. Stačí se jen zaregistrovat na našich webových stránkách, poslat nám svůj osobní dotazník a naši renomovaní seznamovací experti ho zpracují.

Všechny dotazníky jsou individuálně vyhodnocovány skupinou zkušených odborníků, kteří mají léta praxe a dokáží dát dohromady dokonalý pár. Nepoužíváme počítače, protože ty neumí číst mezi řádky a odhalit jiskru, která zažehne novou lásku.

Na základě vložených informací vybereme ideální dvojici, kterou pošleme na dokonalé rande naslepo: na cestu Orient expresem z Londýna do Benátek.

Legendární vlak vás vezme na výlet snů a vy se můžete těšit na úchvatné scenerie. Budete popíjet koktejly na baru, klavírní křídlo vám k tomu bude vyhrávat serenádu a pak si zajdete na luxusní večeři s vynikajícím vínem do jídelního vozu. Každý z vás bude mít své vlastní přepychové kupé a k dispozici vám bude stevard, který vám splní jakékoliv přání.

I kdybyste nevyhráli, vaše šance, že se vám splní sen a vy najdete svůj ideální protějšek, jsou vysoké. Od počátku naší existence jsme dali dohromady tisíce šťastných párů, zasloužili jsme se o stovky svateb a tucty dětí.

Na co čekáte? Jděte na naše stránky a vyplňte osobní dotazník. Možná se vydáte na cestu, která změní celý váš dosavadní život.

NEBUĎTE NA OCET

Osobní dotazník

EMMIE DIXONOVÁ

VĚK: 26

ZAMĚSTNÁNÍ: Kloboučnice

BYDLIŠTĚ: Londýn

OBLÍBENÝ CITÁT: Nejdůležitější je užívat si života, být šťastná, na ničem jiném nezáleží. (Audrey Hepburnová)

KDO BY MĚ HRÁL VE FILMU: Maggie Gyllenhaalová.

JÁ V 50 SLOVECH: Jsem velmi pracovitá, ale stejně intenzivně se dokážu bavit. Ráda se hezky oblékám. Myslím si, že život je dobrodružství, a chci se pořád učit. Jsem holka z města, ale ráda utíkám do přírody. Věřím, že každý je svého štěstí strůjcem, a proto jsem se také rozhodla se této soutěže zúčastnit.

PÁR MÝCH OBLÍBENÝCH VĚCÍ: Pralinky s fialkovou náplní, ohňostroje, dobré vychování, pikniky, sněhuláci, Agatha Christie, táboráky, jahodové daiquiri, sobotní brunch, balení dárků.

MŮJ IDEÁLNÍ PARTNER V JEDNÉ VĚTĚ: Chci být s někým, kdo mě dokáže překvapit a rozesmát, kdo je milý a kdo se umí bavit.

NEBUĎTE NA OCET

Osobní dotazník

ARCHIE HARBINSON

VĚK: 28

ZAMĚSTNÁNÍ: Farmář

BYDLIŠTĚ: Costwolds

OBLÍBENÝ CITÁT: Kdo vypustil psy?

KDO BY MĚ HRÁL VE FILMU: Colin Firth.

JÁ V 50 SLOVECH: Mám hodně rád svou farmu, ale taky se mi líbí lákadla, která nabízí velkoměsto. Kdybych si měl vařit, umřu hladu. Jsem tak trochu otrhanec, ale myslím, že celkem k světu. Nejvíc ze všeho si u druhého vážím věrnosti. Na první pohled možná působím docela nesměle, ale rozhodně umím pořádně zapařit.

PÁR MÝCH OBLÍBENÝCH VĚCÍ: Procházky s mými dvěma border teriéry Sidem a Nancy, nedělní oběd v místní hospůdce, můj veterán Morgan, Billie Holliday, vánoční West End, východ slunce, první ranní šálek čaje, mojita, ponožky nahřáté na topení, tanec.

MŮJ IDEÁLNÍ PARTNER V JEDNÉ VĚTĚ: Hledám někoho, koho budu moct hýčkat, někoho, kdo mě rozesměje a v noci mě zahřeje (můj dům nemá ústřední topení).

PŘED CESTOU

JEDNA

Adele Russellové telefony nic moc neříkaly. Samozřejmě byly nutností. Nedílnou součástí každodenního života. Nedokázala si život bez telefonu představit, ale na rozdíl od svých přátel se u něj snažila trávit co nejméně času. Měla ráda oční kontakt a potřebovala číst řeč těla, hlavně pokud se jednalo o obchod. Po telefonu mohlo vzniknout tolik nedorozumění. Bylo těžší říct to, co jste opravdu chtěli sdělit, a mnoho mohlo zůstat nevyřčeno. A člověk si zřídka kdy dovolil luxus mlčení: nad každou odpovědí uvažoval jen chvíli. Možná to byl pozůstatek z dob, kdy telefonování bylo drahé, kdy člověk zmiňoval jen nezbytně nutné informace, protože si byl vědom ceny hovoru?

Adele by raději dnes vše probrala tváří v tvář, ale neměla na vybranou. Už tak ten hovor odkládala dost dlouhou dobu. Adele nikdy neprokrastinovala, ale pohřbít minulost ji tenkrát stálo obrovské úsilí a moc se jí nechtělo probouzet ji znovu k životu. Když brala do ruky telefon, ujišťovala samu sebe, že to nedělá kvůli tomu, že by byla chamtivá, chtivá nebo lakotná. Jen chce, co jí po právu patří. A nechce to přeci pro sebe.

Imogen. Na chvíli se jí před očima objevila tvář její vnučky. Pocítila směs hrdosti, viny a obav. Říkala si, že kdyby nebylo Imogen, nechala by Pandořinu skříňku pevně pod zámkem. Nebo ne? Ještě jednou si připomněla, že má veškeré právo to udělat.

Prst se zářivě nalakovaným nehtem se chvíli vznášel nad prv-

ní nulou, než ji stiskla. Ačkoliv jí bylo osmdesát čtyři, pečovala o svůj vzhled a byla stále okouzlující. Poslouchala dlouhý vyzváněcí tón hovoru do zahraničí. Čekala, až telefon někdo zvedne, a mezitím vzpomínala, kolikrát mu před mnoha lety potají volala, srdce jí bušilo, nos se jí plnil zatuchlým odérem telefonní budky a ona vhažovala mince, když se začalo ozývat pípání...

„Haló?“ ozval se mladý ženský hlas anglicky. Sebejistě.

Adele si v hlavě prošla všechny možnosti: dcera, milenka, druhá manželka, uklízečka...? Špatné číslo?

„Můžu mluvit s Jackem Molloyem?“

„Jistě.“ Nezáměrně v hlase Adele utvrdil, že tam není žádný citový vztah. Takže to je nejspíš uklízečka. „Kdo volá, prosím?“

Tohle byla běžná otázka, nikoliv podezřivá.

„Řekněte mu, že volá Adele Russellová.“

„Bude vědět, oč se jedná?“ Opět šlo o běžnou otázku, nikoliv o vyzvídání.

„Bude.“ Tím si byla jistá.

„Malý moment.“ Adele slyšela, jak žena pokládá sluchátko. Kroky. Hlasy.

Potom Jackův hlas.

„Adele. Rád tě slyším. Už je to celá věčnost.“

Zdalo se, že ho její telefonát vůbec nepřekvapil. Mluvil suchým, veselým, škádlivým tónem. Jako vždycky. Ale po těch letech už nad ní neměl takovou moc jako kdysi.

Tenkrát si myslela, že je dospělá, přitom opak byl pravdou. Každé její rozhodnutí bylo nezralé a sobecké, až do samého konce. Teprve tehdy se opravdu vydala na cestu k dospělosti, když si uvědomila, že svět se netočí kolem Adele Russellové a jejích potřeb.

„Čekala jsem, až bude vhodná příležitost,“ odpověděla.

„Viděl jsem Williamovo úmrtní oznámení. Je mi to líto.“

Tři řádky v novinách. Milovaný manžel, otec a dědeček. Žád-

né květiny. Raději pošlete dary jeho oblíbené charitě. Adele roztáhla prsty na stole a podívala se na svůj snubní a zasnubní prsten. Stále je nosila. Stále byla Williamovou manželkou.

„Nevolám ti ze zdvořilosti,“ řekla mu a snažila se o co nejoficiálnější tón. „Volám ti kvůli obrazu *Innamorata*.“

Chvíli bylo na druhé straně ticho, Jack danou informaci zpracovával.

„Samozřejmě,“ odpověděl. Mluvil zlehka, ale ona cítila, že ho její ráznost zaskočila. „Je tady. Staral jsem se o něj, jak nejlépe jsem mohl. Můžeš si ho vyzvednout, kdykoliv budeš chtít.“

Adele to téměř ranilo. Byla připravena se dohadovat.

„Dobře. Někoho tam pošlu.“

„Aha.“ V jeho hlase bylo znát opravdové zklamání. „Doufal jsem, že tě uvidím. Chtěl jsem tě alespoň pozvat na večeři. Líbilo by se ti tady. Giudecca...“

Zapomněl, že už jsem tam byla. To není možné. Určitě ne.

„Nepochybuju o tom. Ale já už bohužel letadlem nelétám.“ Poslední dobou toho na ni bylo moc. Čekání, nepohodlí, nevynutelná zpoždění. Za svůj život už toho viděla dost. Neměla potřebu vidět ještě víc.

„Pořád můžeš jet vlakem. Orient expresem... Pamatuješ?“

„Samozřejmě že ano.“ Mluvila ostřejším tónem, než zamýšlela. Viděla samu sebe, jak stojí na nástupišti Gare de l'Est v Paříži, chvěje se, na sobě má žluté lněné šaty sladěné s kabátem, který si den předtím koupila na ulici Rue du Faubourg. Nechvěla se zimou, ale očekáváním, úzkostí a pocitem viny.

Adele se stáhlo hrdlo. Vzpomínky byly tak hořkosladké. Neměla pro ně místo. Už tak se teď musela vypořádávat se spoustou emocí. Prodat dům Bridge House, kde se narodily a vyrostly její děti, prodat galerii, která jí patřila celý život, přemýšlet o své budoucnosti – a Imogenině: vše bylo velmi znepokojující. Nezbyt-
né, ale znepokojující.

„Někoho tam asi tak za tři týdny pošlu,“ řekla mu. „Hodí se ti to?“

Chvilí neodpovídal. Adele si říkala, jestli Jack nakonec přeci jen nebude dělat problémy. Její nárok nebyl podložen žádnou dokumentací. Vše bylo jen na základě slibu.

„Benátky v dubnu, Adele. Byl bych skvělým hostitelem a dokonalým džentlmenem. Zvaž to.“

Pocítila známé motýly v břiše. Možná vůči němu není tak imunní, jak si myslela? Vždycky na ni takhle působil, kvůli němu měla touhu dělat věci, které by dělat neměla. V duchu už stála před jeho dveřmi, přemohla ji zvědavost.

Proč by se znovu chtěla vrhat do takového dobrodružství? Ve svém věku? Při té myšlence se zachvěla. Bylo rozhodně mnohem lepší nechat vše v minulosti. Jedině tak nad tím měla kontrolu.

„Ne, Jacku.“

Slyšela, jak si povzdechl.

„Viš sama nejlépe, co chceš. Ber to jako otevřenou pozvánku. Moc rád tě znovu uvidím.“

Adele se zadívala ven z okna na řeku. Měla silný proud, byla rozvodněná po březnových deštích, čeřila se mezi dvěma břehy, proudila se samozřejmostí, kterou jí záviděla. Vstoupit do neznáma bylo riskantní. Ve svých letech dávala přednost jistotě.

„Děkuju, ale myslím, že raději... ne.“

Nastalo nepříjemné ticho, které Jack konečně prolomil.

„Předpokládám, že ti nemusím říkat, jakou má ten obraz nyní cenu?“

„O to mi nejde, Jacku.“

Smál se stále stejně.

„Je mi jedno, jestli jde o peníze. Je tvůj a ty s ním můžeš naložit, jak se ti zlíbí. Ačkoliv doufám, že ho prostě jen neprodáš tomu, kdo nabídne nejvíc.“

„Neboj se,“ ujistila ho. „Zůstane v rodině. Chci ho darovat své vnučce k jejím třicátým narozeninám.“

„Doufám, že jí přinese tolik radosti jako mně.“ Jackův hlas zněl spokojeně.

„Nepochybuju o tom.“

„Je jí třicet? Není o moc mladší, než když jsi...“

„Ano.“ Přerušila ho. Musí být rázná. Začali být sentimentální. „Moje asistentka ti zavolá a bude tě informovat o přípravách.“ Chtěla hovor ukončit a zavěsit, ale něco ji obměkčilo. Oba byli staří. Nejspíš tady už za deset let nebudou. „Máš se dobře, doufám?“

„Když vezmu v potaz všechny okolnosti, nemůžu si stěžovat. I když už nejsem tak... temperamentní, jak jsem býval.“

Adele se zakuckala smíchy.

„Tak to si Benátky můžou gratulovat,“ řekla trochu kousavě.

„A ty, Adele?“

Už s ním nechtěla mluvit. Zaplavily ji úvahy o tom, jaké by to tehdy mohlo být. Tyhle myšlenky se snažila nechat u ledu celá léta.

„Mám se moc dobře. Své podnikání jsem měla ráda a moje rodina žije poblíž. Život je fajn.“ Nehodlala odhalovat žádné slabosti ani se nechtěla pouštět do detailů. „Vlastně už musím končit. Mám schůzku.“

Zavěsila hned, jakmile to bylo zdvořilé.

Třásl se jí ruce, když pokládala sluchátko na vidlici. Stále na ni měl vliv. Nikdy v sobě tu touhu zcela nepohřbila. Čas od času se prodrala na povrch, vždy když to nejméně čekala.

Proč nepřijala jeho pozvání? Co by se stalo?

„Nebud' směšná!“ ozval se její hlas do ranního ticha pokoje.

Podívala se nahoru. Obraz moře tam stále visel – usilovala o něj v dražbě ve stejný den, kdy se poprvé potkali s Jackem. Od té doby ho měla pověšený nad psacím stolem. Za uplynulá léta se

na něm nezměnil jediný tah štětcem. Proto byly obrazy tak krásné. Zachytily okamžik. A zůstávaly vždy stejné.

Ta myšlenka ji přivedla zpět k jejím povinnostem. Musí toho tolik zařídit. Realitní makléř, účetní, právníci, všichni čekali, jak se rozhodne. Hodně lidí jí říkalo, že by po manželově úmrtí neměla hned dělat závažná rozhodnutí, že by měla nějakou dobu počkat, ale ona si byla jistá, že už to odkládala příliš dlouho. Bridge House byl pro ni příliš velký, nestačila na Galerii Russell, i když se o ni starala především Imogen. A Imogen ji znovu a znovu ujišťovala, že galerii nechce převzít, že je čas, aby čelila nové výzvě, že nikdy nezamýšlela zůstat v Shallowfordu tak dlouho. Adele se snažila najít kompromis, ale Imogen trvala na tom, že potřebuje začít od začátku. I tak se Adele cítila provinile, a proto chtěla získat zpět obraz *Innamorata*. Byl by to nádherný dárek. Nenapadal jí nikdo na světě, kdo by ho dokázal ocenit tak jako Imogen, a ona pak bude mít čisté svědomí.

Přemýšlela o hovorů, který právě ukončila. Jak by vypadal její život, kdyby nepotkala Jacka? Bylo by všechno jinak? Byla si jistá, že kdyby ho nepoznala, nikdy by v sobě nenašla tolik energie a odhodlání. Ale na druhou stranu, nebyla by možná šťastnější?

„Nemohla bys být šťastnější,“ odpověděla sama sobě našťavně. „Jacka jsem správně neodhadla. Každý může někdy udělat chybu.“

Tomu opravdu věřila. Abyste mohli věci dělat správně, musíte nejdřív šlápnout vedle. A ona nakonec vše správně udělala...

Přiměla se vrátit myšlenkami znovu do přítomnosti. Dost bylo sebetrýznění. Musí se pustit do práce. Chystala se změnit spoustu věcí. Změnit je k lepšímu. Rozhlédla se po obývacím pokoji, kde udělala tolik důležitých rozhodnutí. Líbil se jí jeho vysoký strop a stahovací okna s výhledem na řeku. Vlastně měla ráda každý koutek domu Bridge House. Byl dokonale symetrický, postavený z červených cihel na mostě v Shallowfordu, což asi nikoho

nepřekvapí, a nejhezčí dům v celém městečku. Realitní makléřka Nicky, nejlepší kamarádka Imogen, jí řekla, že po něm zákazníci skočí nejspíš ještě dřív, než stihnou vytisknout reklamní leták popisující jeho perfektní proporce, zahradu obestavěnou zdí, tmavě červené přední dveře s klenutým oknem...

Adele na chvíli o svém plánu zapochybovala. Dům jí bude strašně chybět. Bodlo ji u srdce při pomýšlení, že se ho vzdává. Připomněla si, že je lepší dělat obtížná rozhodnutí, když máte stále ještě nad vším kontrolu a dřív než vás přemůžou okolnosti. Pevně rozhodnutá sundala víčko plnicího pera a přitáhla si k sobě poznámkový blok. Počítače Adele nenaháněly strach, ale měla pocit, že se lépe soustředí, když si věci píše na papír.

Procházela seznam a začaly se jí vybavovat útržky rozhovoru s Jackem.

Orient expres. Stále ještě jezdí z Londýna do Benátek, to věděla moc dobře. Věhlasná cesta. Nejspíš nejproslulejší cesta na světě. V hlavě se jí utvářel plán. Začala surfovat po internetu, našla požadovanou webovou stránku a pročítala si informace. Než si to stihla rozmyslet, zvedla telefon.

„Haló? Ano, ráda bych si zarezervovala jízdenku do Benátek. Jednosměrnou, prosím...“

Čekala, až ji přepojí na správnou osobu, a zadívala se znovu na obraz, který visel nad psacím stolem. Jack měl pravdu, když ho kupovala, nebyla o moc starší než Imogen. Toho dne to vše začalo. Jako kdyby to bylo včera...

DVA

Bridge House byl příšerně tichý. Posměšné, jízlivé ticho, které Adele nutilo pustit rádio, gramofon, a dokonce i televizi, ačkoli je přeci známo, že ta se zapíná jen na večerní zprávy, pokud má tedy člověk nějaké zásky. Ale žádný z hlasů nezaplnil prázdnotu po dvou malých, ale hlučných kloučcích, kteří poprvé odjeli do soukromé přípravné školy.

Neozývaly se žádné rány fotbalového míče o stěnu domu. Žádné běhání po schodech nahoru a dolů. Žádné splachování toalety v dolním patře – ne že by si vždy vzpomněli, že mají spláchnout. Žádné pronikavé, veselé hlasy, žádný náhlý nářek, když došlo ke zranění nebo k nějaké křivdě. Žádný smích.

Co bylo ještě horší, nějak se na tenhle den nestihla připravit. Celých sedm let pro ni neexistovalo nic jiného než dvojčata. Ne že by se okolo nich neustále točila, to vůbec ne, ale děti tam vždycky byly. I když byly ve škole, přitřítily se domů na oběd, a tak Adele nikdy nestrávila delší dobu o samotě. Nikdy, ani na okamžik jejich přítomnosti neli-tovala, na rozdíl od některých svých kamarádek, pro něž to očividně byla úleva, když jejich potomci odjeli.

Kdyby bylo po jejím, kluci by zůstali v obecní škole a pak by v jednácti přešli na základní školu ve Filbury, ale tuhle bitvu by nikdy nevyhrála. Tony a Tim byli předurčení studovat na stejné škole jako jejich otec William, byla to prastará tradice britské vyšší střední třídy.

Věděla, že ten den přijde, bála se ho, a když nadešel, bylo to ještě horší, než si dokázala představit. Neproplakala celé dny v posteli, ale její srdce bylo prázdné stejně jako dům.

Ještě k tomu dvojčata odjela ve stejnou dobu jako William. Russellovi hned po svatbě koupili Bridge House, protože k němu byl připojený malý domek, který William víc jak deset let používal jako ordinaci. Ačkoliv se Adele v jeho práci přímo neangažovala, svou roli manželky lékaře brala velmi vážně a denně se setkávala s jeho pacienty a starala se, aby se cítili dobře.

Teď se ale William přidal k dalším třem praktickým lékařům a zařídili si moderní ordinaci ve Filbury osm kilometrů odsud. Národní zdravotní služba se snažila, aby zdravotní péče byla dostupnější. Bylo to pro něj vzrušující a převratné, ale musel učinit spoustu rozhodnutí a měl mnohem více zodpovědnosti. Práci musel věnovat mnohem více času. Téměř ho nevidala, a když přišel domů, byl zavalený papírováním a psaním zpráv. Když pracoval v Bridge House, měl ordinální hodiny od devíti do dvanácti a potom od dvou do čtyř a to bylo vše, byl jen na telefonu kvůli naléhavým případům a komplikovaným porodům.

A tak se Adele cítila osamělá, zbytečná a docela smutná. Upřímně řečeno byla na svého manžela tak trochu i naštvaná. Když měla sebe-litostivou náladu, obviňovala ho, že poslal kluky pryč a pak ji opustil i on sám. Co si má teď podle něj počít s volným časem?

Přesto Adele nepatřila k lidem, kteří v sobě nosili zášť nebo si naříkali. Byla ženou činu, a tak si asi William myslel, že to zvládne. I proto měla v úterý ráno dvacet minut po deváté už hotové všechno, co potřebovala udělat za celý den. Vydala se po hlavní třídě nahoru k řezníkovi pro jídlo na dnešní večeři, koupila vaničku švestek na ovocný koláč, jehož příprava jí zabere deset minut. Doma nic dělat nemusela, na domácí práce měla paní Morrisovou, která jí chodila každý den pomáhat. Na radnici se konala dopoledne charitativní akce, ale ona měla neblahý pocit, že by možná, jen možná, propukla v pláč, kdyby se jí někdo zeptal, jak si dvojčata vedou, a ona by se pak cítila hloupě. Den předtím si nechala umýt vlasy a upravit účes a rozplakala se, když se kadeřník ptal, jak se děti mají.

Vzala si do ruky místní týdeník a listovala v něm pro inspiraci, ačkoliv nevěděla, co by tam mohla najít. Všimla si, že nedaleko odsud se prodává venkovský dům. Říkala si, že by se tam mohla jet podívat: zamýšlela udělat z opuštěné ordinace domek pro hosty a možná by tam našla nějaký nábytek. Aniž by o tom moc přemýšlela, sáhla do kabelky pro světle růžovou rtěnku Coty, přejela si jí po rtech, z věšáku na chodbě si vzala plášť do deště a rukavice. Buď se vydá tam, nebo půjde vrátit knihy do pojízdné knihovny a půjčí si nové. Na stole v předsíni jich měla celý štos, ale jen samotná představa ji nudila k smrti.

Vyšla ven ke svému autu. Vlastnila světle modrý A35 sedan. Věděla, že má velké štěstí, že má auto. Má štěstí a tečka. Má nežádánější dům v Shallowfordu, přímo na mostě u řeky, s krásnou zahradou obehnanou zdí a cestičkou k bráně z tepaného železa..., tak proč cítí takovou prázdnotu?

Jeden dobrý důvod by se samozřejmě našel, ale ona se k němu příliš často nevracela, jaký by to taky mělo smysl? I kdyby považovala za ironii osudu, že její manžel, který přivedl na svět tolik dětí v jejich městě, nedohlížel na porod jejich dvou synů a nedokázal zabránit následkům, k nimž v jejím případě došlo, nikdy by to nevyslovila nahlas. Williama pochopitelně mrzelo, že byl toho dne tak daleko. Kdyby byl poblíž, možná mohl být na světě další člen jejich rodiny a vyplnil by prázdnotu, kterou dvojčata po odjezdu zanechala, nebo možná i dva členové. Ale nebylo tomu tak...

Když vyjela z příjezdové cesty na hlavní silnici, spustil se pochmurný zářijový déšť. Adele zapnula stěrače a ty se začaly neochotně pohybovat sem a tam. Máme před sebou dlouhou zimu, pomyslela si.

Prodej venkovského domu se konal ve Wiltshire asi šestnáct kilometrů daleko od Shallowfordu, byl to spíš domek, nebyl nijak zvláštní a ona v katalogu nenašla nic hodnotného ani důležitého. Adele ráda kupovala věci v aukci, vždy dávala přednost starožitnostem a milovala to

napětí a soutěživost. Uspokojovalo ji to mnohem víc než jít prostě do obchodu, člověk nikdy nevěděl, co objeví.

Dnes jí netrvalo moc dlouho si všechno projít. Byla tam spousta ošklivého nábytku neurčitého stáří, pěkné věci nejspíš skončily v rodině, ale mezi těžkopádnými skříněmi a nekonečnými sadami porcelánu si všimla jednoho obrazu. Byla na něm divoká a opuštěná mořská scenerie a ona se zamilovala do fialových a stříbrných barev na plátně. Obraz byl pochmurný a hrozivý, ale ona měla pocit, že nějak sedí k její náladě. Cítila z plátna sklíčenost. A věděla, že na obrazech je nejdůležitější, aby ve vás vyvolávaly emoce. Líbil se jí. Byla si jistá, že bude za hubičku, a tak se rozhodla podat nabídku.

Samotná aukce probíhala ve stanu na zahradě, protože žádný pokoj v domě nebyl dostatečně prostorný. Byla zima a foukal vítr a ona si říkala, jestli to nakonec nenechá plavat, ale intenzivně se rozpršelo a bylo zřejmé, že kdyby se vrátila k autu zaparkovanému na sousedním pozemku, zmokne víc, než když půjde do stanu. Přidržela si aukční katalog nad hlavou a rozběhla se dovnitř.

Židle byly neuvěřitelně nepohodlné a nijak tomu nepomáhala ani nerovná podlaha pokrytá kokosovými rohožemi. Zabalila se do kabátu a tiskla k sobě nyní už mokrý katalog. Označila si obraz, o který měla zájem, a vedle něj si poznamenala cenu, kterou byla ochotná za něj zaplatit – nebylo to moc. Koneckonců ho bude muset nechat vyčistit a také dát nově zarámovat. V duchu si pověsila obraz do obývacího pokoje, kam ráno svítí slunce, nad pracovní stůl, kde píše dopisy. Při pohledu na něj si může představovat, jak dýchá mořský vzduch.

Pozorovala ostatní účastníky aukce a čekala na svou položku. Do stanu vešel muž, vypadal podrážděně, jako by se sám na sebe zlobil za to, že jde pozdě. Přejel pohledem po místnosti, aby zjistil, jestli tam není nějaký případný konkurent. Očima spočinul na Adele a chvíli se na ni díval.

Jako kdyby jí něco projelo. Měla pocit, že ho zná, ačkoli si byla sto-

procentně jistá, že ho nikdy předtím neviděla. Zachvěla se, ale nebylo to zimou. Uhnul pohledem a ona se cítila na okamžik celá bez sebe. Sedl si na volnou židli a bedlivě studoval katalog, zatímco licitátor procházel položky. Žádná nabídka nedosáhla valné výše.

Adele se cítila napnutá, připravená, nehybná jako zajíc, který se chystá vyrazit na útěk. Byla fascinovaná. Muž vyčníval mezi venkovskými, zanedbanými účastníky aukce. Většina z nich měla zarudlé tváře a na oblečení psí chlupy. Nebyla to tak velká aukce, aby přilákala londýnské kupce, ale on jediný k nim patřil. Strih kabátu s kožešinou na límci, kravata, zvlhčené vlasy, to vše značilo, že je z města. Byl vysoký, tvář měl spíše vážnou s tmavým obočím. Nedal se přehlédnout. Měl charisma.

Adele se nadechla a představovala si jeho vůni. Byla ostrá, mužná, exotická – ucítila šimrání v břiše. Zvedla ruku a sáhla si na kudrny, dešť jim na kráse nepřidal. Dnes ráno se nenalíčila, použila jen rtěnku a teď toho litovala. Alespoň že její plášť do deště, který byl vcelku nový, skrýval její nudné modré šaty, nenamáhala se převléci, ani si nevzala jinou obuv, nechala si neforemné šněrovací boty, ve kterých šla předtím k řezníkovi. Toužebně myslela na svůj smaragdově zelený svetr s lodičkovým výstřihem, který jí visel ve skříni a zvýrazňoval její zelené oči...

Nenápadně se sklonila a zalovila v kabelce po rtěnce, potom otevřela lahvičku s parfémem Yardley English Levander, kterou nosila s sebou, jemně parfém nanasla na zápěstí a rozetřela ho. Muž tam stále seděl, zapálil si cigaretu a vypadal trochu znuděně, jako kdyby tam byl jen z povinnosti a dělal společnost nějaké své staré tetičce. Adele si ale nikoho takového nevsimla.

Licitátor prošel nábytek, přístroje a porcelán a pak se konečně dostal k obrazům. Procházel ty podřadné s loveckými sceneriemi a zašlými krajinomalbami a pak se zastavil u toho, na který Adele čekala. Cítila obvyklé vzrušení, které předcházelo přihazování při dražbě. Pokud to bude stejné jako u ostatních položek, nebude mít konkurenta.

„Máme tady pěknou mořskou scenerii podepsanou Paulem Mazem z roku 1934. Kdo nabídne jako první?“

Zkušeně se podíval do publika a Adele pozvedla katalog. Ukázal na ni kladivkem a vzal její nabídku na vědomí, potom se zběžně porozhlédl, jestli se neobjeví jiní zájemci. Očividně žádné další nečekal.

Objekt jejich intrik se doposud o nic nezajímal, a tak jí překvapilo, že poprvé zvedl zrak a pokývl na licitátora, který jeho nabídku přijal s úsměvem.

Adele nabídku patřičně zvedla. Nevadilo jí, že má protivníka. Bylo příjemné vědět, že někdo další se zajímá o její potenciální koupi. Její soupeř kývl na dražitele a nabídku navýšil a ona cítila, jak jí stoupá tlak a jak se v ní ozývá soutěživý duch. Z dražby se brzy stala bitva. Zbytek místnosti byl plný očekávání: během celého dopoledne se nic tak vzrušujícího nestalo. Licitátor se bavil. Až dosud neměla aukce žádný spád. Po celou dobu byla taková nemastná neslaná. Mnoho položek bylo prodáno za směšnou cenu komukoliiv, kdo byl ochotný si je odvézt pryč.

Až do teď. Jedna nabídka střídala druhou, bez chvíle zaváhání, a nabídky stoupaly výš a výš. Adele v hloubi duše toužila po obrazu víc než po čemkoliv jiném. Byla pevně přesvědčena, že by měl být její. Cítila, že by se pro něj dopustila zločinu. Srdce jí prudce bušilo a tváře měla rudé.

Její soupeř seděl na druhé straně stanu bez jakéhokoliv znepokojení, nevzrušeně, jeho tvář nedávala najevo žádné emoce. Zajímalo ji, jestli ví něco, co ona ne. Co má za interní informace. Je ten obraz od nějakého neobjeveného génia? Je to dlouho zapomenuté mistrovské dílo? Nebo ho chce získat z nějakého osobního důvodu? Jak vysoko je připraven jít?

Najednou si uvědomila, že je řada na ní a že převýšila čtyřikrát svůj původní limit. V kabelce měla několik guineí, protože jí William den předtím dal peníze na domácnost v hotovosti, ale neměla s sebou dostatečný obnos, kdyby aukci vyhrála. Dokonce ani šekovou knížku,

ta zůstala na jejím psacím stole. Bylo by strašně trapné, kdyby licitátorovi musela přiznat, že nemůže zaplatit. Nesmí, prostě nesmí pokračovat.

„Je řada na vás, madam.“

Vyčkávala. Vypadalo to, že jí trvá celou věčnost říct ne. Zoufale moc chtěla pokračovat, ale neměla prostředky. Říkala si, jestli by jí mohla nechat svůj snubní prsten? Všechny oči byly upřeny na ni, i dražitelovy. Kromě očí jejího soupeře, pochopitelně. Klidně si bez zájmu listoval zbytkem katalogu.

Byla by naprostý blázen, kdyby pokračovala. Nakonec by zaplatila příliš mnoho peněz za obraz, který je dobrý, ale ne výjimečný.

Zakroutila hlavou. Pár vteřin nato kladívko udeřilo do stolu. Její soupeř se ani nenamáhal zvednout zrak od katalogu. Byla dotčená, že obraz, který měl patřit jí, se dostal do rukou tak necitlivého kupce. Obvykle dokázala prohrávat, ale teď byla dopálená. Popadla své věci a prodírala se mezi řadami ven ze stanu a po cestě se omlouvala za nespočet pošlapaných nohou.

Venku ji obklopil vlhký vzduch. Byla mnohem víc rozrušená, než by měla. Nebylo to kvůli obrazu. Nemohla si pomoci, ale měla pocit, že v tom bylo něco osobního. Ten muž nechtěl, aby obraz získala. Bylo to na něm vidět. Postaral se o to, aby jí nikdy nepatřil.

Rozhodla se, že si zajede do města a dá si něco k snědku, vzpomněla si, že je tam moc hezký hotel. Při obědě si může lízat rány, pak si vychutná cestu autem domů a bude se snažit na celou věc zapomenout. Koneckonců byl to jen obraz.

V hotelu si sundala kabát a oklepala z něj vodu, pak ho pověsila do šatny a zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle. Uviděla doširoka otevřené zelené oči s hezkým obočím a účes, který byl včera elegantní a natupírovaný, ale teď vypadal zoufale. Uhladila si šaty, urovnala punčochy a vydala se do jídelny.

Sedla si ke stolu u okna s výhledem na hlavní ulici. Přestalo pršet

a urputné slunce se snažilo prorazit si cestu skrz mraky. Objednala si oběd a napsala si seznam věcí, které musí udělat: poslat chlapcům napěchovaný pytlík jejich oblíbených mentolových bombónů a napsat každému z nich dlouhý dopis. Měla několikery šaty, které chtěla u místního krejčího dát přešít: šaty, které měla ráda, ale potřebovaly modernější vzhled. A také chtěla poslat pozvánku na večeři novým sousedům. Ona a William byli velmi společenštlí a Adele si poznamenala jména dalších dvou párů, kteří by se možná s nováčky rádi setkali. Vlastně by mohla uspořádat večírek, alespoň by najednou poznali více lidí. Postupně její rozčarování z ranní události zmizelo.

Číšnice jí donesla whisky se sodou a Adele vzhlédla. Potřebovala něco na zahřátí, jak promokla, byla zmrzlá na kost. Ale nebyla to číšnice.

Byl to vítěz té aukce. Kořist držel v podpaží, zabalenou v hnědém papíře, a ona věděla, že je to ten obraz. Odtáhl si od stolu protějščí židli, aniž by se zeptal, zda si může přisednout. S netečným výrazem se na ni podíval.

„Pokoušela jste se získat jediný obraz, který tam mělo cenu koupit.“

Adele přestala sepsovat seznam a položila pero na stůl. Usmála se a pozvedla jedno obočí. Možná na pohled vypadala nevzrušeně, ale v jejím nitru to vřelo, bublalo, syčelo, jako když na pánvičce karamelizujete cukr.

„Já vím,“ odvětila. Nehodlala na sobě nechat nic znát. Hlavně proto, že nevěděla co. Netušila, o jakou hru jde, jaká má pravidla a co má dělat dál.

Položil obraz před ni na stůl.

„Byl bych rád, kdybyste si ten obraz vzala,“ řekl jí.

Její klid byl tentam. Tohle nepředpokládala. Očekávala nějaký druh inkvizičních otázek typu, co víte o původu toho obrazu? Nervózně se zasmála a zvuk, který vydala, se jí pranic nelíbil. Prozradil její rozpačitost.

„Proč?“ bylo vše, co mu dokázala říct, a snažila se, aby její hlas byl tichý a klidný.

Pokrčil rameny. Pak se zešíroka usmál. „Zasloužíte si ho víc než já. Měl jsem vám ho nechat hned na začátku.“ Najednou se naklonil dopředu a ona ucítila jeho kolínskou. Byla přesně taková, jak si ji představovala.

„Co s ním budete dělat?“ zeptal se s divokým výrazem ve tváři.

Pokoušela se působit vyrovnaně, navzdory karamelu, který se v ní přeléval sem a tam, sladký a tmavý.

„Mám pro něj místo v obývacím pokoji. Chci se na něj dívat, až budu psát dopisy. Mým synům. Mám dva kluky. Dvojčata...“

Zdálo se jí důležité mu to sdělit. Pak si uvědomila, že opustila roli tajuplné ženy skoupé na slovo a najednou bezstarostně švitoří, takže jí nejspíš nehrozí žádné nebezpečí. On jen přikývl a pak se na ni opět podíval.

„Nebude vám vadit, když si k vám přisednu na oběd?“

„Trochu to vypadá, že už jste to udělal.“ Konečně. Pohotová odpověď. S úsměvem přitakala a v tu chvíli k nim přišla číšnice. On ani na okamžik nezaváhal.

„Dám si to samé jako dáma a lahev šampaňského. A dvě skleničky.“

Podívala se na něj. „Šampaňské? V úterý?“ Srdce jí poskočilo. Nedomýšlela si vzpomenout, kdy naposledy měla šampaňské.

Usmál se, a když se usmíval, jeho rysy byly méně nepřátelské. Měl laskavé oči.

„V úterý vždy. Jinak jsou úterky k nepřežití.“ Poklepal prstem na hnědý papír. „Paul Maze. Říká se mu Ztracený impresionista. Je to velmi kvalitní malba a vy máte skvělý čich.“

Chvilí ho zkoumavě pozorovala. „Vy si ze mě utahujete? Co vy víte, třeba jsem světová expertka na... Ztracené impresionisty. Vyslána špičkovým obchodníkem, abych získala právě tenhle obraz.“

Opřel se o opěradlo židle a přehodil přes něj paži. Patřil k mužům,

kterí dokážou místnost zaplnit svou přítomností, jako kdyby jim patřila.

„Ne,“ odpoví. „Kdybyste byla, přihazovala byste, dokud byste obraz nezískala.“

Byl namyšlený, sebevědomý, nesnesitelný. Kombinace vlastností, které ji měly odrazovat, ale on i tak Adele imponoval. Uvědomila si, že se od Williama liší tolik, jak jen to bylo u muže možné. Bylo na něm cosi výstředního, to, jakým způsobem pohodil vedle sebe kabát, projížděl si prsty svými trochu přerostlými vlasy, položil lokty na stůl, vyprázdnil rychle sklenku se šampaňským a potom ji opět dolil.

Upřeně se na ni díval.

„Copak?“ zeptala se.

„Už vám někdo řekl, že vypadáte jako Liz Taylorová?“

Povzdechla si. „Ano. Až na to, že jsem starší a mám zelené oči a ne fialkové.“

„Z dálky byste mohla být ona.“

Snažila se nebýt polichocena. To srovnání ji překvapilo, když vzala v potaz, jak teď zrovna vypadá.

„Povězte mi něco o sobě,“ přikázal jí v momentě, kdy přinesli na stůl telecí frikasé.

Podívala se na jídlo. Měla hlad, když si ho objednávala, ale teď si nedokázala představit, že by ho snědla.

„Jsem vdaná,“ začala.

„Ano, to je zřejmé.“ Podíval se jízlivě na prsteny na její levé ruce a pak se s radostí pustil do hlavního chodu.

„Za lékaře. Mám dva syny, jak už jsem se zmínila.“

Vidličku držel v pravé ruce po americku. Nasměřoval ji na ni. „A?“

Odmlčela se a přemýšlela, co říct dál.

„To je vše.“ Nikdy se necítila tak hloupě. Co mohla dalšího dodat? Je žena v domácnosti a matka – a teď už vlastně ani to ne, ne úplně.

„No,“ pokračoval. „Měla byste s tím něco dělat.“

Uvědomila si, že o něm neví nic jiného, než jak se jmenuje. A ucítila zlost. Jaké má právo ji takhle soudit?

„Vy tedy máte drzost, vtrhnete sem, když obědvám, a ještě mě začnete soudit. Kdo vlastně vůbec jste?“

Zasmál se. Položil vidličku na stůl. „Promiňte. Máte pravdu. Jack Molloy.“

Podal jí ruku.

Stiskla ji. „Adele. Adele Russellová.“

Srdce jí bušilo jako o závod. Vymanila se ze sevření, protože když se ho dotkla, jako by jí projel elektrický náboj. Nikdy nic takového nezažila.

Necítila nic takového, ani když se seznámila s Williamem. Tenkrát si myslela, že jsou jejich námluvy vášnivé. Budila se s pocitem motýlků v břiše a nemohla se dočkat, až ho zase uvidí. Ve svatební den byla tou nejšťastnější ženou na světě. Vždy se na něj upřeně dívala, když se milovali, a věděla, že je vše, jak má být.

Ale William v ní nikdy takové pocity nevyvolal. Cítila nebezpečí, opravdové nebezpečí.

Jack jim dolil šampaňské, bezstarostně jako lehkovážný král při banketu.

„Jste Američan,“ řekla mu. „Je to tak?“

Nebyla si jistá, ale mluvil s jistým přízvukem.

„To rozhodně jsem,“ potvrdil. „Ale oženil jsem se do velmi britské rodiny. Dulvertonovi. Znáte je? Mají rodinné sídlo v hrabství Oxford-shire.“

Dal si záležet, aby to vyslovil s přehnaným britským přízvukem.

„Neznám,“ odpověděla mu.

„Moje žena je velmi bohatá. Naštěstí pro mě.“

„To je strašné.“

„Proč?“

„Oženit se kvůli penězům.“

„Nikdy jsem neřekl, že jsem to udělal pro peníze. Oženil jsem se

s Rosamund, protože byla úchvatně krásná. A mnohem chytřejší, než jsem já.“

Adele najednou měla pocit, že není dost dobrá, že je v porovnání s Rosamund naprosto k ničemu.

„A čím jste ji oslnil vy?“ zareagovala pohotově.

Zasmál se. „Sršel jsem vtípem. A mám charisma. A jsem obchodník s uměním. Zvu domů na večeri hladové umělce a o šest měsíců později si účtují za své obrazy sumy, o kterých se jim nikdy ani nesnilo. Rosamund baví být toho součástí.“

„A co děláte tady?“

„Vracím se z Cornwallu. Musel jsem povzbudit jednoho svého chráněnce. A nikdy nedokážu vynechat aukci, aniž bych se tam podíval, jen kdyby tam náhodou něco bylo.“ Zvedl skleničku a podíval se na ni. „Co jste tam dělala vy?“

Nevěděla, co mu na to odpovědět. „Jen jsem zabíjela čas.“

Sklopila zrak a dívala se na talíř. Chtěla mu povědět, jak prázdně se cítí, jak zbytečně, ale říkala si, že už to asi ví.

Když zvedla oči, kriticky si ji prohlížel.

„Paní Russellová, řekl bych, že potřebujete práci, nebo milence. Nebo obojí.“

Odložila vidličku s nožem. To už na ni bylo příliš. Zvedla se. „Musím jít.“

Předstíral zklamání. „Nechtěl jsem vás urazit.“

„Jste velmi nezdvořilý.“ Lovila v peněžence librovou bankovku, aby mohla zaplatit svou část účtu. S třesoucíma rukama jednu vytáhla.

„Proč si lidé myslí, že je člověk nezdvořilý, když se pouze snaží říkat pravdu?“ Podíval se na ni. Jeho oči se smály.

Položila librovou bankovku na stůl. „Sbohem, pane Molloyi.“

Sehnul se pro obraz, který stál opřený o nohu stolu. „Nezapomeňte si tohle.“

„Nechci ho.“

„Koupil jsem ho pro vás.“

„Tak ho prodejte.“

„To bych klidně mohl.“ Postrčil ho k ní. „Můžu ho prodat za desetkrát vyšší cenu, než za kterou jsem ho koupil.“

Adele se snažila vypadat, že ji to nepřekvapilo. „Tak to udělejte.“

„Ale já chci, abyste ho měla vy.“ Zamračil se. „Víte co? Zaplatte mi za něj vaši poslední nabídku – částku, na kterou jste v dražbě došla. Tak to bude poctivý obchod. A pak si ho můžete beztrestně odnést.“

Adele zaváhala. „Nemůžu.“

„Ale no tak. Férovější nabídku už nedostanete.“ Byl zmatený.

Zakroutila hlavou. „Nejde to. Nemám peníze.“

Podíval se na ni užasle. „Vy jste pokračovala v dražbě, aniž byste měla peníze?“

Pokrčila rameny. „Ano.“

Zaklonil hlavu a dal se do smíchu. Ostatní strážníci se znepokojeně otáčeli.

„To je fantastické. Obdivuju vaši odvahu. Prosím. Vezměte si ten obraz. Nedokážu si pro něj představit lepšího majitele.“

Adele chvíli stála. Proč by si ho vlastně nemohla vzít? Pokud on tolik trvá na tom, aby ho měla? Byl to nádherný obraz. A ona měla pocit, že když si ho od něj vezme, něco mu tím dokáže. Nebyla si úplně jistá, co přesně, ale možná to, že není hloupoucká provinční žena v domácnosti, za kterou ji považoval. A tak si ho vzala.

„Děkuju,“ řekla. „A sbohem.“

Jakmile přišla domů, odhodila kabát a kabelku a utíkala se nahoru převléct. Oblékla si přiléhavé šaty s dlouhým rukávem korálové barvy, která jí slušela nejvíc. Přidala k nim šňůru perel, které dostala od Williama ke třicátým narozeninám. Obdivovala, jak se trpytí, když si nanášela makeup, aby byla dokonalá. Jemně si na krk nanesla parfém Shalimar. Yardley, který s sebou nosila v kabelce, už dávno vyprchal.

Potom sešla dolů, připravila večeři a nalila dvě sklenky whisky se

sodou a čekala na svého muže, až se vrátí a ona mu bude vyprávět o dnešních prazvláštních událostech.

Jenomže William měl zpoždění. Bylo šest, pak sedm, potom osm... v té době už vypila obě sklenky whisky a pověsila obraz na místo, kde si ho předtím představovala.

Když se William konečně dostavil domů dvacet minut po osmé a jen s pouhým náznakem omluvy, nic mu už o svém dni neřekla.

V pátek našla u snídaně na svém talíři dopis v bílé pergamenové obálce s tyrkysově modrým inkoustem. Písmo nepoznávala a nebyla na ní žádná zpáteční adresa, jen londýnské poštovní razítko. Vzala nůž na papír a obálku rozřízla. Byl to krátký dopis plný pomlček, důrazných slov a vykřičníků.

Drahá, drahá Adele,

věřila bys tomu? Díky bohu – konečně jsme po tak dlouhé době zpátky v Londýně! Nairobi má něco do sebe, ale cítit znovu ten chlad – to je hotový ráj!!!

Každopádně se nemůžu dočkat, až si povíme všechny novinky. Pojdme společně na oběd. Co třeba příští středu v Savoyi? Ach, úžasný Savoy!

Londýn mi tolik chyběl!!! A ty též. Uvidíme se tam v jednu hodinu odpoledne, pokud to nezměníš. Už musím běžet.

Líbá tě – Brenda

„Božítku,“ řekla Adele. „Podívej se na tohle.“

Podala dopis Williamovi, který si četl noviny.

Přečetl si ho stejným způsobem jako cokoliv jiného v posledních dnech: přejel očima od shora dolů v rekordním čase, vzal si z toho informace, které potřeboval, a zbytek ignoroval. Usmál se, držel ho mezi ukazováčkem a prostředníčkem a podával jí ho zpátky, potom se vrátil ke svému dennímu tisku.

„Bude to zábava,“ řekl jí. Potom svařil obočí. „Brenda – znám ji?“

„Chodily jsme spolu do školy. Byla na naší svatbě. Měla příšerný klobouk a vypadala, jako kdyby měla na hlavě slepici. Myslím, že jsme se jí chudince posmívali. Ale je brozně milá.“

William zakroutil hlavou. Nepamatoval si na ni.

To nebylo ale žádné překvapení.

Adele nikdy neměla žádnou kamarádku jménem Brenda.

Dopis jí ležel na stole tři dny pod nekonvenčně získaným obrazem.

Žila si dál svůj život. Říkala si, že Jack Molloy je příliš troulfálý a jen ji provokuje a hraje si s ní pro své vlastní pobavení. Samozřejmě že nepůjde na oběd do Savoye. Ten nápad byl zcela absurdní.

V neděli večer dopis zmuchlala a hodila ho do koše.

Ale i tak se jí ta slova dostala pod kůži. Vracela se k ní každou minutu dnem i nocí, drala se jí do hlavy, ačkoliv se snažila tomu zabránit. Nemohla zapřít, že dopis byl důvtipný. Jack Molloy ji dost dobře odhadl – řekl jí, že přesně ví, jaká je a jaké kamarádky má. Jeho vykonstruovaná Brenda byla perfektní alibi.

Adele si dokázala velmi dobře představit, jak Brenda čeká u stolu v Savoyi, na sobě má kvalitní kabát a klobouk a hnědé boty a rukavice, vše trochu staromódní po letech strávených v zahraničí, ale ona tam sedí celá nedočkavá a touží probrat všechny drby a bavít se o prkotinách...

Zkrátka odraz samotné Adele: provinční, trochu nudná, konvenční. Tak co na ní tedy k čertu vidí? Proč ji láká na oběd, když je tak nezajímavá a směšná? Tak... nesofistikovaná.

Tichoucký vnitřní hlas jí napovídal, že v ní něco objevil. Jack Molloy v ní viděl určitý potenciál. Mohl by v ní něco odemknout, co by rozkvetlo a dál vzkvétalo. Vzpomněla si, jak se rozechvěla, když s ním mluvila, jak zoufale se to snažila skrýt, tak moc, že nakonec utekla od stolu.

Ten pocit chtěla zažít znovu.

Potlačovala to. Kromě toho, že byl nezbedný a rozmarný, poznala, že je i nebezpečný. Přesto potřebovala něco se svým životem udělat. Ta příhoda jí ukázala, jakou prázdnotu cítí.

V pondělí večer počkala, až si William sundá kravatu, přečte noviny, dá si první sklenku whisky a pustí se do jehněčích žebírek.

„Říkala jsem si,“ začala, „jestli bych nemohla s něčím pomoci v ordinaci. Viš, mám teď tolik volného času, co tady kluci nejsou. Mohla bych vám být k užítku.“

Položil nůž a vidličku a podíval se na ni. „A jak?“

„To přesně nevím, ale určitě se najde něco, co bych mohla dělat. Vypadáš vystresovaně. Možná bych mohla pomoci s papírováním nebo založit novou skupinu pro prvorodičky nebo...“ Hlas jí slábl, byla si vědoma, že to celé nedomyslela. „Je tady teď tak mrtvolné ticho.“

„Takhle to úplně nefunguje, zlato,“ řekl jí William. „Máme veškerý personál, který potřebujeme, a máme velmi nízký rozpočet, a proto je to tak těžké.“

„No, já bych samozřejmě nechtěla být placená...“

„Nejvíc mi pomůžeš, když se postaráš, aby všechno klapalo tady. Pro mě je důležité přijít domů a odpočívat. Nedokážu si pomoci, ale myslím si, že kdybys začala se mnou pracovat v ordinaci, bylo by to nepraktické. Co bys dělala, kdyby chlapci přijeli domů? Potřebují tě.“ Usmál se. „Vím, že je to pro tebe těžké, protože jsou pryč, ale zvykneš si na to, slibuju, zlato.“

Znovu zvedl nůž a vidličku.

V Adele to začalo vrít. Bylo to víc než rozhořčení. Věděla, že se William nechová povýšenecky schválně, ale rozzuřilo ji to. Určil jí její místo. Byla manželka a matka, a tím to haslo.

Vzbudila se ve středu ráno. V hlavě si procházela seznam věcí. Dnes se mění povlečení. Ne že by postele musela převlékat ona, to dělala paní Morrisová. Do Shallowfordu přijede dodávka s rybami – William zbožňuje mořský jazyk. Tím jí v dopise požádal o nové sportovní ponožky a francouzský slovník.

Jak ležela v posteli, zmocnila se jí pochmurná nálada. Jaký význam mělo vstávat? Komu by to vadilo, nebo kdo by si všiml, kdyby zůstala ležet? William vždy vstával v šest a sešel dolů ještě předtím, než se vzbudila. K snídani si dával každý den to samé. Rajčatovou šťávu, hrnek velmi silné černé kávy, kterou si připravil na sporáku ve smaltované konvici, a ztracené vejce s toustem. Neočekával, že mu Adele snídani připraví. Ani k tomu ji nepotřeboval. Kdyby se neobjevila, bylo by mu to jedno. Odešel by z domu v sedm třicet pět s vědomím, že ona tam bude, až se vrátí.

Posadila se. Oběd přece nic neznamenal. Má alibi. A ty nové šaty z hedvábného šantungu, které si pořídila na letní večírek v tenisovém klubu. Zkontrolovala účes v zrcadle, ke kadeřnici už zajít nestihne, ale má natáčky. Uhladila si obočí, zadívala se na sebe do zrcadla a snažila se z vlastní tváře něco vyčíst. Co očekává? Čeho je schopná? Co chce?

Sešla dolů v županu.

„Dnes jdu na oběd s Brendou, nezapomeň. Do Savoye,“ řekla Williamovi, který si na vajíčko sypal bílý pepř.

Usmál se na ni.

„Hodná holka,“ pochválil ji. „Vidíš? Máš spoustu věcí na práci. Užij si to. Stejně nejspíš přijdu až hodně pozdě.“

Zase? Adele si někdy říkala, proč vlastně nepřespává v ordinaci. Ale nic neřekla. Jen se usmála a doufala, že William neslyší její bušení srdce.

Nevěděla, proč jí tak prudce bije. Jde jen o oběd, říkala si, protože dostala nápad a chce od Jacka Molloyeho poradit. To je vše.

TŘI

Riley zbožňoval Harrods. Zbožňoval ho od doby, kdy ho tam poslali jako mladého asistenta fotografa vyzvednout klobouk z leopardí kůže na focení. Tenkrát ho oslnil a oslňoval ho dodnes. Nic takového v zaplivaném městě na severu, kde vyrostl, neměli. Když poprvé překročil práh, něco hluboko v něm mu našeptávalo, že nehorázná okázalost obchodu Harrods asi není správná, když lidé mají potíže vydělat si na krajíc chleba, ale sedmnáctiletý Riley už v té době věděl, že se dostává do světa, který utkvívá nadbytek, spotřebu a půvab. Nemohl s tím nic udělat. Nezbyvalo mu než tvrdě pracovat a platit daně. A posílat domů mamince peníze, což činil až do její smrti.

Nyní si mohl dovolit chodit do Harrods, kdykoliv se mu zlíbilo, a dělal to vždy, když potřeboval koupit dárek, a stejně tomu bylo i dnes.

Mezi davy zákazníků se pohyboval lehce. Nikdo ho v těchto dnech nepoznával. Nepatrný, štíhlý muž – trochu šibal – s tmavými očima, kterým nic neuniklo. Velmi pohledný, ale ve věku, kdy je pro ostatní neviditelný a nezáleží na tom, jak moc slavný kdysi byl. Nicméně působil dobrým dojmem. Nosil džíny a košili bez líměčku a tmavě hnědou koženou bundu, starou a ošoupanou, která obepínala jeho šlachovitou postavu. Elegantní prošedivělé vlasy dlouhé ke krku, ale upravované italským holičem, ke kterému chodil už čtyřicet let. Riley měl své zvyky, od espressa, které si ráno vařil na sporáku, až po malou skleničku koňaku,

kteřou si dával večer před spaním. Kdyby s ním byla Sylvie, lidé by si šuškali a štouchali by do sebe a dívali by se na ni. I když jí bylo přes padesát, stále přitahovala pozornost. Neměla jenom To. Měla Všechno. Nepopsatelnou, nenapodobitelnou auru, s níž se narodila, směs krásy, sebevědomí a stylu, která ji odlišovala od populárních hvězd a dělala z ní ikonu.

Riley to vycítil hned, jak ji uviděl, už tomu bude téměř padesát let. Dostal zakázku vyfotit obálku na nový časopis, který měl vyjít jako příloha k nedělním novinám. Byla to prestižní práce pro mladého fotografa a požadovali novou, neokoukanou a vzrušující tvář.

Uviděl ji v metru, vypadala nabručeně, měla chlapecký rozčuchaný účes na krátko, na sobě školní uniformu a pod ní průhlednou blůzu a vysoké bílé kozačky. Nohy měla položené na sedačce před sebou, bezstarostně kouřila cigaretu a četla si časopis. Naklonil se k ní a luskl jí prsty před obličejem, a jak se na něj podívala, věděl, že našel hvězdu. Probodla ho pohledem, rovné tmavé obočí podtrhávalo ještě víc její rozzuřený výraz.

„Můžu si tě vyfotit?“ zeptal se jí. „Jsem fotograf.“

Ukázal na fotoaparát Leica, který s sebou stále nosil, i když nepracoval.

Zvedla jedno obočí nahoru.

„Když mi zaplatíš,“ odpověděla, pokrčila rameny a našpulila pus. „Za peníze udělám cokoli.“

„Francie?“ zeptal se, rozpoznal její přízvuk a sáhl do kapsy a podal jí deset šilinků.

„Chceš se naučit líbat po našem?“ Zastrčila si peníze do kapsy s úsměvem, který ji celou rozzářil jako záblesk světla.

Rozpačitě se na ni usmál a dával si film do fotoaparátu. „Jestli jsi z Francie?“

„Oui,“ odpověděla s přehnaným sarkasmem.

„Stoupni si na sedačku,“ požádal ji a ona na ni vyskočila a opře-

la se o okno a natáhla se ke špinavému sklu. Zaklonila hlavu, zvedla jednu nohu nahoru a stála jako plameník, potom se na něj otočila a našpulila pusu.

Ucítil chvění v břiše. Nikdy předtím nepotkal dívku, která by se tak málo styděla. Takovou přirozenost u modelek očekával, většinu ale musel přemlouvat, aby se uvolnily, a dávat jim instrukce, než se naladily na jeho vlnu.

„Co děláš?“

„Jsem herečka,“ lhala bez námahy, čímž dokazovala svůj talent.

Ale i tak jí na to Riley neskočil. Znal téměř všechny dívky v Londýně, které měly ambice stát se herečkami.

„Nemá cenu se mě snažit oblafnout, zlato.“ S kamennou tváří pokračoval ve focení. „Klidně mi můžeš říct pravdu.“

Vzdorovitě zkřížila ruce a pak to vzdala a začala se smát.

„Tak jo,“ řekla. „Vyhrál jsi.“ Seskočila zpátky na sedačku.

Její rodiče byli diplomaté. Vzdělávali ji na nějaké příšerně chytře škole v Kensingtonu, ale ona to tam nesnášela. Většinu času trávila v metru, nebo po kavárnách, pozorovala lidi, četla si, pila nespočet hrnků kávy denně, kouřila.

Riley mezi stanicemi Bayswater a Embankment vyfotil celý film. Dívka poskakovala po vagonu naprosto bezstarostně, improvizovala, experimentovala, okouzlovala další cestující, kteří nastupovali a vystupovali. V každém záběru byl její výraz odlišný. Rozmarný, temperamentní, smyslný, rošťácký... a když si lehla na sedačky a paže dala za hlavu, oči napůl zavřené, plné rty lehce pootevřené, Riley ucítil něco, co ho vyděsilo. Tahle dívka bude jeho součástí v mnoha ohledech. Tahle dívka je jeho budoucnost.

Vystoupili a šli až na hlavní třídu Strand a on jí koupil polévku z hovězí ohánky v omšelé kavárně a poslouchal, jak mu vypráví o příšerných holkách v jejich třídě, které zajímá jen to, jak si najít bohatého manžela.

„A ty? Co chceš ty?“ zeptal se jí Riley, říkal si, že ona může dělat naprosto cokoliv, a zajímalo ho, jestli to ví.

Pokrčila rameny. „Já chci být jen sama sebou. Navždy.“

Zamračil se a uvědomil si, že ani nezná její jméno. „A kdo vlastně jsi?“

„Sylvie. Sylvie Chagallová.“

Sylvie Chagallová. Když pili čaj, Riley jí řekl, že její jméno bude brzy znát celý svět. Naprosto nevzrušeně přikývla.

Do časopisu přinesl editorovi jenom jednu fotku. Sylvie na ní seděla v metru, smála se, nohy natažené před sebou, vedle ní stál slušný džentlmen s buřinkou a tvářil se netečně. Fotografie jako by znázorňovala Londýn minulosti a Londýn budoucnosti: počátek nové éry.

O tři týdny později byla Sylvie na přední obálce časopisu. Po šesti měsících jí svět ležel u nohou. Rok poté jeli do Benátek, kde Sylvie natáčela film *Okouzlení*, do kterého ji obsadil slavný italský režisér. Příběh vyprávěl o muži posedlém dcerou svého přítele. Riley tam pracoval jako oficiální fotograf. Nikdy neměl pocit, že jí dělá garde. Jestli se o sebe někdo dokázal postarat, tak to byla Sylvie.

Jednou pozdě v noci za ním přišla do jeho pokoje. Bydleli v obrovském, okázalém paláci pronajatém pro herce a filmový štáb, kteří patřili do vyšší společnosti. Sylvie měla osmnácté narozeniny, všichni je slavili společně v malé restauraci ve čtvrti Dorsoduro, číšníci jim nosili jeden chod za druhým a dolévali víno, dokud nebyli přecpaní skvělým jídlem a přepití těžkým červeným vínem. Sylvie se chovala velmi sebejistě, zcela vyrovnaná se svou náhlou slávou byla obklopena spoustou lidí, kteří jí věnovali pozornost, a přestože ji od ostatních dělila řada let a ona byla ze všech nejmladší, zvládala vše s naprostým klidem. Riley ji fotil, jak sfoukává svíčky na sladkém, medovém dortu, který majitel upekł speciálně pro ni, a pomyslel si, že nikdy neviděl nikoho tak nádherného.

A teď tady leží u něj v posteli.

„Chci, abys ty byl můj první, Riley,“ zašeptala a přivinula se k němu. Nahá. „Vím, že budeš něžný.“

Celou dobu, téměř padesát let, byli milenci. Oba byli stejně úspěšní, a proto se ani jeden necítil tím druhým ohrožen. Oba byli nezávislí. Práce je přiváděla do všech koutů světa, ale každého v jinou dobu. Bylo nemožné zkoordinovat se časově, aby spolu mohli žít, a tak se o to ani nikdy nesnažili. On měl byt v Londýně a ona se usadila ve své rodné Paříži. Během let se potkávali, když se to hodilo, často na oslavách společných přátel – v hotelu v Marrákeši, na jachtě na jihu Francie, v luxusním střešním bytě v New Yorku.

Oba měli za tu řadu let i jiné milence. Byli spolu, jen když se setkali. Ani jeden z nich to nebral jako zradu. Nikdy by si nechtěli ublížit. Vždy tam jeden pro druhého byl, kdykoliv, kdekoliv. Když Sylvie dostala oboustranný zápal plic potom, co jednou v zimě natáčela ve sněhu v Praze, Riley přijel okamžitě za ní a byl u jejího lůžka. Když zemřela jeho máma, Sylvie s ním byla na pohřbu, držela ho za ruku během celého obřadu, okouzlující v černém kabátě a slunečních brýlích, a on to přežil jen díky ní. Díky své Sylvii.

Teď už možná prožívají podzim svých životů, ale oba stále pracují. Oba jsou stále velmi žádaní. Jejich zkušenosti a pověst překonala jakýkoliv předsudek ohledně věku. Mohli si vybrat, pro koho budou pracovat a kdy, a oba byli ohromně vytížení v době, kdy se většina lidí těší, až si vezme volno a odpočine si. Ani jeden z nich si nedokázal život bez práce představit. Určovala je.

Jediné, co bylo posvátné a co nikdy nevynechali, byl každoroční výlet do Benátek na Sylviiny narozeniny. Vraceli se na místo natáčení filmu, kde kdysi položili základy svého vztahu. Dokonce i nyní považovali fanoušci klasiky *Okouzlení* za kultovní film a jejich milostný příběh při natáčení se stal legendou. A v součas-

né době, protože jim vyhovovalo uzavřít se na čtyřiašedeset hodin v bublině, kde byli jen oni dva a nikdo jiný, cestovali do Benátek Orient expresem. Riley nastupoval v Londýně a Sylvie se přidávala v Paříži, její narozeniny oslavovali na palubě vlaku.

Dnes ráno se Riley vydal do obchodu Harrods, aby Sylvii koupil dárek k narozeninám. Vybral stejný jako každý rok. Hedvábný šátek. Sylvie bez něj nikam nechodila – měla ho uvázaný kolem krku, nebo na kabelce, jako čelenku ve vlasech, a vždy ho nosila s přirozenou francouzskou elegancí. Riley se usmál při vzpomínce, jak mu jednou šátek uvázala přes oči. Voněl po ní. Nedělala nic jiného, než že ho po celou dobu, co ho měl, líbala, její rty byly lehké jako perličko, když se dotýkaly ušního lalůčku, klíční kosti, hrudi...

Prošel opojnými vůněmi v oddělení s parfémy, kolem kabelek cukrových barev, až dorazil k pultu se šátky. Poznal, že šarmantní prodavačka nemá ponětí o tom, kdo je. U mladých tomu už v dnešní době tak bylo, ale jemu na tom nezáleželo. Slávy si užil dost.

„Je to pro někoho výjimečného?“ zeptala se. Rileymu otázka připadala zvláštní. Měla snad šuplík šátků pro lidi, kteří výjimeční nebyli?

„To rozhodně ano,“ odpověděl jí. „Pro někoho velmi výjimečného.“ Nejspíš ji jeho odpověď potěšila a začala pokládat šátky na skleněný pult, aby si je mohl prohlédnout.

Zbožňoval, jak mu hedvábí klouzalo mezi prsty. Líbily se mu barvy i vzory. Zkušeným pohledem rychle vyřadil šátky, které nepřicházely v úvahu, a ostatní postupně vracel zpět prodavačce pouhým zakroucením hlavy. Celou dobu myslel na Sylvii a na to, jak se bude tvářit, až dárek otevře. Nikdy neholdovali přehnaným gestům. Chtěla šátek, očekávala šátek, a tedy šátek také dostane. Ale i tak to musel být ten pravý.

„Tenhle,“ přikývl rozhodně. Někdy byl výběr snadný a dnes

tomu tak bylo. Emilio Pucci. Barvy byly jemné, ale výrazné, vzorek odvážný, ale důmyslný. Rychle zaplatil a s potěšením pozoroval, jak prodavačka šátek překládá a balí do papíru, aby ho vložila do speciální krabičky.

Nikdy jí nekupoval přání k narozeninám. Vždy našel nějakou starou fotografii, která pro ně oba něco znamenala, pak si s ní na počítači vyhrál, přidal tam nějaký slogan nebo zprávu. Potom ji vytiskl, ručně vybarvil a drahým perem Rotring ji podepsal a přidal polibek. Sylvie si jeho přání schovávala v krabici od bot. Nikdy žádné z nich nevyhodila. První bylo ozdobené letrasetem. Říkal si, že už jich teď musí mít skoro padesát.

Vzal si balíček a procházel se po obchodě, zastavil se v oddělení s jídlem a koupil si kousek slaného koláče se zvěřinou a angreštové čatní, to by mu k obědu mělo stačit. Nikdy toho moc nesnědl, ale když už si něco dal, muselo to být výtečné. Neviděl žádný smysl v tom, cpát do sebe příliš mnoho kalorií. Spousta jeho přátel teď doplácela na hedonistické přejídání. Byli by k nerozeznání od svých předešlých dvacetiletých já, ale on si byl jistý, že z něj samotného vyzařuje víc než jen záblesk mladické svěžesti.

Vyšel z obchodu ven a vydal se na rušnou ulici Brompton Road, prodíral se davem na chodníku, až se dostal na jeho okraj. Riley autem v těchto dnech nikam nejezdil. Nestálo mu to za ty výdaje, nechtěl si dávat pozor na překročení rychlosti, hlídat se, kolik vypil alkoholu, nebo usilovat neustále o parkovací místo. Pokud bylo hezky, a nebylo to daleko od linky metra Circle Line, chodil pěšky. Nevadilo mu jít osm deset kilometrů na schůzku nebo oběd a vrátit se i zpátky po svých. Udržoval si tak kondičku a většinou si vybíral cestu, která vedla parky, i když to bylo o něco delší. Pokud počasí nebylo příznivé, vzal si taxík. Dnes tomu tak bylo. Lehce mrholilo, drobně, ale vytrvale, a tak zvedl ruku, aby si jeden přivolal. O minutu později už seděl na zadním sedadle taxíku, který ho unášel k domovu.

Jeli rychle kolem Hyde Park Corneru, když Riley zahlédl auto, které před nimi zastavilo. Řidič musel být velký optimista, anebo idiot. Nebylo možné, aby taxi stihlo zabrzdit včas. Život se mu nepromítl před očima. Uviděl jen její tvář, stejnou jako poprvé, když ji zahlédl, jak si čte časopis a má přitom svraštělé obočí.

„Sylvie,“ řekl nahlas ještě předtím, než uslyšel ten hrozný náraz kovu na kov a taška, kterou držel, se mu vysmekla z ruky.

ČTYŘI

Čekárny v nemocnicích ve vás vždy vyvolají stejný pocit nehledě na to, jakými uklidňujícími barvami jsou stěny vymalovány nebo co na nich visí. Archie už jich navštívil dost, aby věděl, že nic nemůže potlačit úzkost, ačkoliv Jayovi se dařilo při čekání vypadat celkem vesele. Byl to vždy Archie, kdo sledoval hodiny, kdo si kousal nehty, kdo vyskočil ze židle, když Jaye zavolali.

Dnes bylo čekání nekonečné. Z bílé tabule bylo patrné, že schůzky se protáhly a lékař má třicetiminutové zpoždění. Což nestačilo na to, aby mohli z nemocnice odejít a dělat něco užitečného. Samozřejmě. Byli tady uvězněni, co kdyby náhodou zpoždění stáhli nebo se někdo neukázal a oni by přišli na řadu dřív. Škoda že neměli čas zajít si na pivo, i když by to asi nevypadalo dobře, kdyby se Jay dostavil k lékaři a táhl z něj alkohol.

Ale záleželo na tom ještě vůbec v tomhle stadiu?

Podíval se na svého kamaráda. Jay si listoval v časopise a zastavil se vždy, když ho něco zaujalo. Vypadalo to, že ho zajímá spousta věcí. Archie nebyl velký čtenář a rozhodně by nenašel nic úchvatného ve stohu starých časopisů *National Geographic* a ženských magazínů, které byly pacientům k dispozici. Byl příliš zamyšlený, aby se nechal rozptýlit fotkami polárních medvědů a recepty na borůvkový cheesecake.

Jay zvedl oči, cítil, že se na něj Archie dívá.

„Řekni mi, jaká by měla být tvoje ideální žena, Archie.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se.

„Tvoje ideální žena. Popiš mi ji.“

Archie obrátil oči v sloup. „Neděláš si jeden z těch hrozných testů, že ne? *Pokud máte nejvíce bodů C, jste psychopat a máte narcistické sklony...*“

Jay zakroutil hlavou.

„Jde o soutěž. Přihlásím tě tam.“ Jay přimhouřil oči. „Ještě zbývá týden, než ji uzavrou.“

Smál se, až to Archiemu přišlo podezřelé. Pokoušel se nakouknout Jayovi přes rameno a podívat se na stránku, ale Jay časopis odsunul stranou, aby na něj neviděl.

„No tak, co by měla tvoje holka mít?“

„Ona?“ Archie se usmál. „Nejsem vybírávej, stačí, když bude čistotná a bude mít všechny svoje zuby.“

Jay se na něj podíval zamyšleně. Archiemu to bylo nepříjemné. Jay se poslední dobou takhle choval, žertoval a najednou byl mrknutím oka vážný. Znepokojovalo ho to. „Co je?“

„Nikdy tu pravou nepotkáš, když budeš vysedávat se mnou po nemocnicích.“

„To teď počká,“ odpověděl mu Archie.

Jay se na něj dál upřeně díval.

„Zasloužíš si někoho mimořádného. To doufám víš?“

„To snad všichni, ne?“

Jay opatrně vytrhl stránku z časopisu a složil ji.

„O jakou soutěž jde?“ Archie byl teď ještě víc nedůvěřivý.

„To je jedno.“

Ze dveří vyšla sestřička. „Jay Hampton.“

Oba se na sebe podívali.

„Mám s tebou jít dovnitř?“ zeptal se Archie.

Jay zakroutil hlavou. „Ne, nebude to na dlouho.“ Zvedl se a stránku, kterou vytrhl z časopisu, si zastrčil do kapsy.

Archie se podíval dolů na šedivý nemocniční koberec a opatrně umístil nohy do jednoho ze čtverců. Neměl z toho dobrý

pocit. Jay byl navzdory všemu optimistický, ale Archieho naplňoval strach.

Oba dva vyrůstali v samém srdci oblasti Cotswolds, jejich farmy spolu sousedily. Jayovi rodiče farmu nedávno prodali, unavení těžkými časy, kterým farmáři musí čelit, a taky proto, že věděli, že děti nechtějí jít v jejich šlépějích. Archie na druhou stranu byl svědomitý syn a s farmou svému otci pomáhal. Dařilo se jim ji držet nad vodou díky prodeji prvotřídního bio jehněčího a hovězího masa, zatímco jeho máma pronajímala stodolu, kterou předělali na ubytování pro dovolenkáře. Mělo to tak obrovský úspěch, že si Archie založil firmu a radil ostatním farmářům, jak udělat totéž a jak si vytvořit webovou stránku, na které by si lidé pokoje rezervovali. K ruce měl dvě pomocnice, které pracovaly v kanceláři na farmě, a vše klapalo, jak mělo. Archie možná nebyl bohatý, ale na farmě měl malý domek a sportovní auto Morgan a dva border teriéry Sida a Nancy – co víc si mohl přát?

Jay si pronajímal dům s dílnou v sousední vesnici a restauroval a renovoval staré postele. Představa, že by měl mít pořádné zaměstnání, ho děsila, přestože vystudoval s červeným diplomem. Mohl dělat cokoliv, ale chtěl pracovat sám na sebe, rozhodnout se, kdy ráno vstane, chtěl být pánem svého času.

„Všichni potřebují postel,“ řekl Archiemu. „A všichni svoji postel milují. A všichni milují *starý* postele... mosazný, železný, dřevěný. Uvidíš. Vydělám na tom balík.“

Jay v sobě měl obchodního ducha. Uměl se prodat. Jeho brožury byly přepychové a fantasticky nafocené, byly decentní, ale zároveň nepostrádaly erotický náboj. Jay byl díky svému hezkému vzhledu skvělým materiálem pro rozhovory do časopisů o interiérech a do nedělních příloh a on interview dělat uměl. Postele od Jaye Hamptona se brzy staly symbolem společenského postavení, nezbytným majetkem střední třídy spolu se svíčkami Jo Malone

a povlečením White Company. Postele se prodávaly tak rychle, jak jen je dokázal získat ze sběrného dvora, šikovně je upravit pís-kováním a práškovým lakováním a přivést je zpět k dokonalos-ti. A měl pravdu – vydělával na tom balík. Kdyby Archie svého kamaráda neměl tolik rád, asi už by se odcizili, ale oni byli pořád jedna ruka, a to mnoho let po škole. Byli tady jeden pro druhé-ho. Naprosto odlišní, ale doplňovali se. Jay nekonvenční a spon-tánní. Archie solidní a spolehlivý.

Jednou Jay odjel na dovolenou do Thajska, dva týdny slunce a dobrodružství, a když se vrátil, cítil se mizerně. Unavený. Jeho energie byla tatam. Neustále kašlal a zhubl. Archiemu náhlá změ-na dělala starosti. Říkal si, že to asi v Thajsku trochu přehnal. Jay vždycky riskoval, vyhledával vzrušení. Skákal bungee jumping, vrhal se z útesu do moře, jedl neidentifikovatelné jídlo s místní-mi. Archie si říkal, jestli třeba na dovolené nechytil nějaký virus, a přesvědčil ho, aby si zašel k lékaři.

„Virový nákazy se jen tak nezbavíš. Můžeš si dost zavařit, jest-li si nezajdeš na prohlídku.“

Jay mu po týdnu zavolal. Hlas měl veselý. „Měl jsi pravdu, Archie. Něco mi je. Mám leukémii.“

Pouze nepatrně roztřesený hlas naznačoval, že by Jay mohl mít strach.

„Akutní lymfoblastickou leukémii, abych byl přesnej. Teď jsem v nemocnici. Potřebuju transfuzi krve, musí mi udělat testy a nej-spíš podstoupím chemo...“

„Sakra. V který jsi nemocnici?“

Archie už nic dalšího slyšet nepotřeboval. Během hodiny seděl u postele svého kamaráda. Lékaři pracovali dobře a rychle. Jay měl rozhodně štěstí, že tam přišel.

Jeho tělo už nevytvářelo dostatek zdravých červených krvinek a krevní destičky a bílé krvinky nebyly schopné chránit tělo pro-ti infekci. Onemocnění bylo velmi vážné. Prognóza nebyla dob-

rá, ale byl v nejlepší nemocnici v péči nejlepších lékařů. Jay se po celou dobu toho martyria choval úžasně. Byl statečný a optimistický, nestěžoval si, nebyl zahořklý, i když si Archie myslel, že by klidně být mohl.

Jediné, co Jay udělal a Archie s tím nesouhlasil, bylo, že řekl svojí přítelkyni, že se v Thajsku vyspal s jinou holkou.

„To jsi neudělal,“ řekl Archie. „Já vím, že jsi to neudělal.“

„Když si nebude myslet, že jsem ji podvedl, neopustí mě.“ Jay byl neoblomný. „A já nechci, aby měla pocit, že se mnou musí být, protože jsem nemocnej. Já bych se sebou nechtěl být. Je to únavný. Musí žít dál po svém a najít si někoho jinýho.“

Samozřejmě že ho opustila, protože po jeho přiznání cítila, že na to má právo. A Archie měl pocit, že už jen on Jayovi opravdu rozumí a chápe jeho obavy. Díval se, jak jeho kamarád chřadne během nekonečných transfuzí a chemoterapie a byl ohromený, že ho to nikdy nezlomilo, že mu oči zářily, i když v sobě měl spoustu léků a prášků proti bolesti.

Asi před měsícem to na chvíli vypadalo, že se zlepšuje. Jenomže potom se začal opět cítit hůř a neustávající kašel, který měl ze začátku, se mu vrátil. Byl taky hodně unavený. Jay trval na tom, že se jen cítí pod psa, a odmítal přiznat rodičům, že mu něco je. Archie jeho optimismus obdivoval, ale věděl, že přijde chvíle, kdy se optimismus změní na pošetilost. Za použití fyzické síly ho odtáhl k praktickému lékaři a Jay byl urychleně poslán zpět ke specialistovi.

A Archie se teď cítil bezmocně a jen čekal na verdikt. Připadalo mu, že čas ubíhá příšerně pomalu. Jestli bude všechno v pořádku, vezme Jaye na fantastický oběd a oslaví to.

Bylo to jako celá věčnost, přitom uběhlo jen deset minut, než Jay vyšel z ordinace. Tvář měl oproti tmavé kšticí bílou.

„Tak jo, Archie,“ řekl. „Už to nebudu dál odkládat. Je čas to říct mámě a tátovi.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Noc v Orient expresu***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.